

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 9. 6. 2016

Číslo: Ročník 26 (2016), Číslo 2

Sekce: Kdo je ...

Název článku: Kdo je Bohdana Hladíková

Autor: Andrea Součková

Zdroj: <http://www.svkhk.cz/Pro-knihovny/Zpravodaj-U-nas/Clanek.aspx?id=20160229>

Kdo je Bohdana Hladíková

Andrea Součková

Pokud patříte mezi pravidelné návštěvníky vzdělávacích akcí ve Studijní a vědecké knihovně v Hradci Králové, jistě jste zaznamenali změnu. Ke konci loňského roku nastoupila na oddělení služeb knihovně Studijní a vědecké knihovny v Hradci Králové nová posila a převzala starost a péči o vzdělávání knihovníků v Královéhradeckém kraji. Kromě toho se musí vypořádat také s úkoly z oblasti personalistiky. Řeč je o kolegyni Bohdaně Hladíkové, kterou jsem požádala o krátký rozhovor.

Bóďo, málokdo ví, že před nástupem do naší knihovny jsi pracovala více než dvacet let na Finančním úřadě v Hradci Králové. Co tě vedlo ke změně, touze změnit zaměstnání? A proč právě knihovna byla tím prvním místem, kam ses rozhodla směřovat?

Člověk jednoho dne začne bilancovat. Začne se ptát sám sebe: dává mi moje práce nějaký smysl? Je někomu prospěšná? No a já si odpověděla, že nedává a není. Najednou jsem měla pocit, že nezáleží na tom, jestli svoji práci dělám dobře nebo špatně, ale na tom, zda splním ta či ona statistická kritéria. Zároveň jsem chtěla nějak využít svoje sociálně-pedagogické vzdělání, které jsem získala na Univerzitě Hradec Králové. Nějakou dobu jsem se po práci rozhlížela, ale žádná mě příliš neoslovila. Až když jsem na webu SVK HK našla inzerát na svoji současnou práci, najednou jsem věděla, že to je Ono. Že to je přesně ta práce, o kterou stojím a kterou bych opravdu chtěla získat. Proč? To se těžko vysvětluje. To, že jsem vždycky ráda četla, že jsem se v (teď už naší) knihovně vždy cítila dobře, by mohlo znít jako klišé, i když je to tak. Ale určitě to nebyl hlavní důvod. Hlavní roli hrála smysluplnost té práce. Organizovat školení a pomáhat lidem růst je práce, která opravdu smysl má.

V SVK HK již pracuješ více než půl roku, takže už ses postupně zapracovala. Než jsi však do knihovny nastoupila, určitě jsi měla o této práci nějakou představu. Splnila se tvá očekávání? V čem tě práce v knihovně překvapila? A co se ti na ní nejvíc líbí?

O náplni práce jsem určitou představu měla a překvapivě se od skutečnosti příliš neliší. Na práci mě nejvíce překvapila otevřenost komunikace. Nejenom v rámci naší knihovny, ale v rámci celého oboru. Velice oceňuji, že si knihovníci napříč republikou vyměňují postřehy a řeší svoje problémy v celé řadě elektronických konferencí, ale zejména to, že se jejich prostřednictvím můžou všichni vyjadřovat k připravovaným strategickým dokumentům. Druhá věc, které si velmi cením, je důraz kladený na vzdělávání. Za dvacet let profesního života úřednice jsem absolvovala asi dvouhodinové školení práce s textovým editorem a odhadem tak šest hodin školení měkkých kompetencí. Tady je pro knihovníky připravována velice bohatá nabídka vzdělávacích akcí, od počítačových dovedností přes komunikaci až po odborná témata.

Sama z vlastní zkušenosti vím, že metodická práce na našem oddělení je velmi různorodá. Často máme nějakou představu, co budeme následující pracovní den dělat, ale jakmile přijdeme do práce, může se situace vyvinout úplně jinak. Pokud to lze, pokus se čtenářům U nás přiblížit svůj běžný pracovní den anebo svou pracovní náplň.

Tak to jsi uhadla hřebíček na hlavičku. Snažím se svoji práci plánovat, nicméně si někdy za celý den nedokážu ze seznamu odškrtnout ani jednu položku. To dělá tu práci zajímavou a pestrou. Vrátím se k tvé otázce. Moje práce je hodně o hledání a komunikaci. Průběžně si vytvářím seznam zajímavých námětů na školení, abychom měli knihovníkům z regionu co nabídnout. Proto sleduji e-mailové konference, stránky jiných knihoven, prohledávám internet a samozřejmě sbírám i náměty od účastníků našich školení. Oslovuji potenciální lektory a sjednávám

s nimi podmínky jejich vystoupení a dohodnutá školení pak organizačně zajišťuji. V personální oblasti se teď zabývám zejména hledáním nových zaměstnanců – od inzerátů po tu smutnou část – komunikaci s těmi, kteří nebyli vybráni. Vše samozřejmě zahrnuje nutnou administrativu, ale to by asi nebylo příliš zajímavé čtení.

Abychom pořád jen nemluvily o práci. Ráda navrhuješ a vyrábíš šperky, maluješ, fotografuješ, cestuješ, zajímáš se ale i o počítače a různé novinky ve světě IT... Máš spoustu koníčků, je ale nějaký ten top? A pokud ano, proč tomu tak je?

Ani ne. Ony se vlastně všechny ty koníčky tak trochu prolínají. Inspiraci k obrazům a koneckonců i ke šperkům hledám v přírodě, ale vyrazit si ven se stojanem je z mnoha důvodů nemožné. Tak se své náměty snažím zachytit na fotky a pak maluji podle nich. Obraz je stejně z větší části tvůj pocit, který se snažíš zachytit na plátno. Je docela šikovné namalovat si svoji představu, než se vrhneš do výroby šperků. Lépe si je představíš. Stejně tak, když se chceš na internetu pochlubit svými šperky, musíš je nějakým způsobem nafotit, naučit se fotografie upravovat v programu, umístit na web a tak dále... Víš, co jsem si při tvé otázce uvědomila? Že to jsou právě koníčky, které mě přivedly k současné práci. Jako amatér se učím hlavně z knih. A ten zmiňovaný inzerát jsem objevila, když jsem si ověřovala, zda už mi nekončí lhůta pro jejich vrácení.

K základnímu předpokladu práce v knihovně, zajisté i v dnešní přetechnizované době, patří zájem o literaturu. Víím, že nepohrdneš žádnou dobrou knihou. Máš nějakou nejoblíbenější? Mohla bys čtenářům doporučit nějaký další titul, který je zaručeně nezklame?

První knížka, která se mi k tvé otázce vybavila, je Exupéryho *Malý princ*, ale tu už jsem opravdu dlouho nečetla. Odpočinu si u dobré detektivky. Každý máme trochu jiný vkus, proto se bojím doporučovat. Zmíním pár knih, které mě nějakým způsobem zasáhly. Nemohu zapomenout na Simmelův román *Nikdo není ostrov*. Kromě silného příběhu je to zajímavé srovnání proměny společnosti. V době vzniku románu filmová hvězda svoji handicapovanou dceru skrývala, dnes by to zřejmě byl prostředek, jak se ještě více zviditelnit.

Téma žen dlouhodobě vězněných únoscem netradičně zpracovala Emma Donoghue ve svém románu *Pokoj*. Kniha je zajímavá příběhem i jazykem, ale vidím v ní i širší poselství o tom, že ne všechno, co si opravdu přejeme, nám může přinést jednoduché štěstí.

Jako poslední zmíním autobiografii rakouského psychologa V. E. Frankla *A přesto říci životu ano*. Autor v ní z pohledu psychologa popisuje svoje zážitky vězně koncentračního tábora. Ale není to jen svědectví o hrůzách vyhlazovacího tábora, je to především svědectví o síle člověka.

Kontakt na autorku: andrea.souckova@svkhk.cz

Kontakt na dotazovanou: bohdana.hladikova@svkhk.cz